

ΝΑΝΑΜΗΝ ΣΥΝΗΘΟΛΟΓΩΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Τίποτα δεν μας εκπλήσσει πλέον...

Η κρατική βία, οι σχέσεις εξουσίας, οι ποικίλες εκφάνσεις του ρατσισμού απλώνονται εκθετικά πάνω σε όσους, όσα και όσες λογίζονται ως περισσευούμενες ζωές. Ως ζωές χωρίς σημασία. Στους φτωχούς, στις καταπιεσμένες, σε όσους και όσες δεν ταιριάζουν στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας, αρτιμέλειας, κοινωνικότητας, στα πρότυπα του νόμου και της τάξης.

Οι κρατικές και εργοδοτικές δολοφονίες τα τελευταία χρόνια επιβεβαιώνουν ότι όσο περισσότερο οξύνεται ο ακύρητος πόλεμος στους από τα κάτω, τόσο οποιαδήποτε παρέκκλιση από την κυρίαρχη νόρμα θα τσακίζεται με το πρόσχημα της απειθαρχίας.

Ξύλο, καταστολή πορειών και απεργιών, συλλήψεις στο σωρό, εργατικά «ατυχήματα» και εν ψυχρώ δολοφονίες.

Στις 5 Σεπτεμβρίου ο Αντώνης Καργιώτης δολοφονείται από τα τσιράκια των αφεντικών του πλοίου Blue Horizon μπροστά στα μάτια δεκάδων επιβατών. Αν και τα πρώτα δημοσιεύματα των μέσων μαζικής αποχαύνωσης έσπευσαν να αναπαράγουν την κατασκευασμένη είδηση περί επιβάτη που προσπάθησε ανεπιτυχώς να επιβιβαστεί σε εν πλω πλοίο, το βίντεο που διακινήθηκε άμεσα από τον κόσμο που βρέθηκε μπροστά στο «αδιανόητο», γρήγορα άφησε έκθετα τα μέλη του πληρώματος και τη διοίκηση της εταιρίας που προσπάθησαν να κουκουλώσουν τη δολοφονία.

Τα καθόλου αθώα «πειράγματα», οι αντεγκλήσεις και τα σπρωξίματα που προηγήθηκαν από τα μέλη του πληρώματος μέχρι την τελική «εκπαραθύρωση» του Αντώνη από τον καταπέλτη του πλοίου, η αναλγησία που επέδειξαν οι ιθύνοντες ακόμα και μετά τον θάνατό του, με το καράβι να σαλπάρει αφήνοντας το σώμα του να επιπλέει, αποδεικνύουν ότι η δολοφονία του δεν ήταν καθόλου ένα «ατυχές» γεγονός. Πρόκειται για την ακραία εκδήλωση της αντιμετώπισης που επιφυλάσσεται στα άτομα με αναπηρία, για όσους, όσες και όσα ξεφεύγουν από το κοινωνικό ιδεώδες της ευρωστίας και αρτιμέλειας, και λογίζονται ως «μη κανονικά». Για εκείνα τα άτομα που γίνονται αντικείμενο της απέχθειας, της υποτίμησης, του εξευτελισμού από το «υγιές σώμα των πολιτών», που δέχονται διαρκώς τον κοινωνικό ρατσισμό με «αθώα» αστεϊάκια, που υφίστανται από οικείους και αγνώστους την οικονομική εκμετάλλευση και τη σεξουαλική κακοποίηση, ή στην καλύτερη περίπτωση γίνονται δέκτες της συμπόνιας των «φιλόανθρώπων». Μιας συμπόνιας που δεν ξεφεύγει από την πρόσληψή τους ως κατώτερες υπάρξεις που χρήζουν της βοήθειας του «ισχυρότερου».

Η δολοφονία του Αντώνη συμπορεύεται με τις δολοφονικές επί δεκαετίες πρακτικές του κράτους απέναντι στα άτομα με αναπηρία: εγκλεισμός σε ιδρύματα, περιθωριοποίηση, ιατρικοποίηση της αναπηρίας και απομάκρυνση από το «εύρωστο» κοινωνικό πεδίο, εξάλειψη της οποιας προνοιακής πολιτικής των επιδομάτων του ξεροκόμματος, βία και καταστολή. Η εικόνα του βίαιου καθαρισμού της 69χρονης γυναίκας στον Ωροπό με λάστιχο στην πιλοτή της πολυκατοικίας, όπου διέμενε, από τους διασώστες ιδιωτικού ασθενοφόρου λίγους μήνες πριν, όπως και αναρίθμητα άλλα

παραδείγματα, φανερώνουν περὶ ἄλλου την αντιμετώπιση που επιφυλάσσει κράτος και πρόνοια για τους ανθρώπους αυτούς.

Την ίδια στιγμή, η βίαιη απόθεση από το πλοίο εν κινήσει καταδεικνύει πως η βαριά βιομηχανία του τουρισμού επιφυλάσσει διαφορετική αντιμετώπιση στους ταξιδιώτες ανάλογα με το κοινωνικό τους προφίλ. Οι λευκοί, δυτικοί, κατά προτίμηση από τις οικονομικά ανεπτυγμένες χώρες της ευρώπης, με τα παχουλά πορτοφόλια και τη «λατρεία» για το «εθνικό μεγαλείο και την ιστορία» του πολιτισμού, γίνονται δεκτοί με ανοιχτές αγκάλες. Στον αντίποδα, τουριστική βιομηχανία και μεταναστευτική πολιτική του κρατικού μηχανισμού μάς έχουν συνηθίσει στη βίαιη απόθεση, τα παγκρόμ και τους πνιγμούς στις γαλάζιες θάλασσες του αιγαίου όλων εκείνων των απόκληρων της κοινωνικής καθαρότητας και μεταναστ(ρι)ών, όλων εκείνων που συσσωρεύονται πίσω από την αιώνια φιγούρα του Άλλου που έρχεται ως απειλή για την κοινωνική ομαλότητα και καθαρότητα του έθνους.

Η περίπτωση του Κώστα Μανιουδάκη και του Αντώνη Καργιώτη δεν είναι ένα μεμονωμένο ή εξαιρετικό γεγονός. Είναι ο κανόνας της κρατικής βίας και των σχέσεων εξουσίας. Είναι η καθημερινότητα χιλιάδων ανθρώπων, που τίθενται στο περιθώριο. Είναι ο λόγος να είμαστε εξοργισμένες σε κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας. Ο λόγος να επιστρέφουμε κάθε μέρα λίγη από τη βία που δεχόμαστε σ' αυτούς που μας θέλουν να συνηθίσουμε τον θάνατο. Στο κράτος, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους.